

remus foltoș

TRILOGIA INIMII OFERITE ÎN DAR

Versuri

2009

cip

Dedic această carte importantă părinților mei, Vasile
și Florica.

Floarea singurătății
2003

ERA PE VREMEA...

era pe vremea ciumei când moartea
își trimitea mirosul prin aer...
era pe vremea când poeții începeau
să vorbească despre bordeluri
despre rolul de fir conducător
al combinezonului în artă...
era pe vremea când adolescenții
visau pe îndelete la extincția fără limite
a conștiinței prin iubire...
era pe vremea când poștalioanele
mai mergeau și copiii se mai jucau
cu cercuri de fier împinse de baghete
care erau și magice pe deasupra...

în acele timpuri fără pereche
unde, în munți, creștea
ocrotit de păduri unde nu era țipenie
un crin fără de seamăn
din care noaptea își hrănea întunerecul

din țeava furată a acelu crin
au izbucnit gloanțele sfârșitului...

era pe vremea când sfinților
nu le ajungeau anatemele
pe când privirile deochetorilor
se așterneau în balansoare
pe când barbarii se înmulțiseră
iar porcii, pe la ospețe, erau fragezi...

CĂUTÂND CE?

atâtea nopți
de neliniște și nesomn

urletul insomniei
dezvățul neliniștii
căutând ce?
ce?

poate stropul de inspirație
pe care îl așteptam
ca pe o iubită
în iatacul unui eminescu
doborât de poftă carnală
subțiată până la rafinamentul
metafizicului sublim

poate iubita din visul treaz
al lucidității extreme
dusă până la capăt...

ÎMI UREZ SINGUR

cât de mult mi-aș dori să se lipească
de mine aura perfecțiunii
dar ea nu se lipește ci se întinde
până la geana unor vremuri
demult înjunghiate

ce mi-ar mai plăcea să aud iarăși
râsul tău perfect proporționat
cu gravitatea împrejurării
dar nu-l aud căci el dezmiardă
raza altor despărțiri

cu emoția celui ce intră
în cronologia diferită a altor ani
îmi urez singur
drum pietruit
lan pârğuit
lună încântată
și călătorie sprâncenată.

ÎNFLORESC NOAPTEA

cum înflorește nufărul noaptea
așa înfloresc și eu noaptea
cu candorile mele perpetue și demodate
atunci când boarea întunerecului secular
își deschide petala uzurpată
de determinații fățișe
căutând să fixeze în cuvinte
nectarul voluptății...

NOAPTEA UNUI SURGHIUN ACCEPTABIL

ar fi un coșmar pentru mine
să-mi văd câinele bolnav de ochi
să nu-l mai pot privi
intersectându-mi cu el
toată tragerea de inimă
în rest, făptura lui câinească
dincolo de înfrățirea mea cu el
îmi transmite ca un omagiu
doar dorul de cățele
înghesuite grăbit
și, atât de drag mie, visul
unui lătrat feeric, îndepărtat
și prevestitor, plămădind în adâncuri
noaptea unui surghiun acceptabil.

ÎNȚELESUL TUTUROR LUCRURILOR

de ce-mi stai atât de mult
prin preajmă, principiu necunoscut
căruia îi tocesc neasemuirea
cu propria mea tragere de inimă?

oare legea ta de cireș înflorit
nu pătrunde în iatacul nopții
împodobite de vorbiri abia șoptite
ca să-ți pot descifra veștile?

oare înțelesul ardent al tuturor lucrurilor
nu e cel adus cu targa de diamant
la o infirmerie medievală
unde leacurile sunt amestecate cu duh?

NIMIC NU VA FI IERTAT

cum să mai găsești
odată ce l-ai pierdut
gustul trupului tău
de adolescent fulminant?

în cartea nescrisă a indulgenței
vei căuta zadarnic să descompui
din chipul tău o privire
revoltată de atâta seară

nimic din tot ce ai fost
nu va fi iertat de glasul străinului
umbrit doar de flori de cais.

NICIODATĂ

ori de câte ori mă vei căuta
și mă vei visa
și cu glasul mă vei chema
să știi că din cauza asta
cineva se va naște cu trupul
cu trup adevărat și scânteietor
și va veni urmându-ți chemarea

tu
nu vei fi
singură
nici
o
dată.

OTILIA, NU TE MAI GÂNDI LA MARSILIA !

nu te mai înțeleg
nici nu te mai iubesc
dar dacă mă vei întâlni
pe străzile Marsiliei
ceea ce e puțin probabil
dacă mă vei întâlni beat de fericire
și mă vei recunoaște mirată
fără puțința de a mă evita
în ultimul moment
înseamnă că m-am acomodat
cu melancolia iar chipul tău
continuă, după atâta vreme
să mă încânte din amintire
așa că, tot astfel când al nostru chin
de mult nu ne mai înclină
privirile în pământ
lumina ochilor tăi mă urmărește
până dincolo de mine
iar vapoarele din port
încărcate cu flori de-o zi
se scufundă mereu în larg
izbite de un aisberg înfiorat
și fără puțința de a-l evita
în ultimul moment.
EXISTĂ OAMENI

există oameni care își petrec tot timpul
uitându-se la nori cum se desfac
sau sfărâmând în palmă frunze
sau visând la nemurirea concretă a sufletului
sau, noaptea, îngrijorându-se de mulțimea
netrecătoare a stelelor gălbui
sau plângând după începuturi de stea
în cinci colțuri bătând ca o inimă pe la mese
sau vorbind în neștire cu pomul pom
cu piatra piatră, cu lindina lindină
sau zburând în imaginație peste acoperișe
până la noua țară a făgăduinței
și de acolo înapoi
sau strigând dii la luna
ca o copită strălucitoare care
o ia la trap peste coline

sau topindu-se după cuvinte care
nu trebuiesc rostite
doar stropite din când în când cu
apă de trandafiri.

CÂND

când mă cert cu propriul meu ochi
că nu vede mai în adânc
în lăuntrul naturii lucrurilor

când mi-e silă de propozițiile
despre oiștea carului mare
înfiptă în nepăsarea generală

când nopțile mă cheamă
să le beau nectarul
de negru lemn strivit și frunză amară

când copiii nu mai plâng la sân
îndestulați de laptele crud
al temerii de necunoscut

când, în definitiv, stau
și nu mai alerg în toate părțile
să te caut pe tine și nu pe alta

atunci
fără să ignor tristețea
care nu mă lasă să trăiesc
mă gândesc la tine
dragoste salvată de la imperfecțiune.

PERICOLUL FRUMUSEȚII FLORILOR

nu trebuie să ne fie teamă
de înflăcărarea iubiților

ei nu ne vor trage după dânșii
în abisul vătămător al remușcărilor
de mai târziu

mai degrabă
în paharul din care au băut
să așternem flori

vom ști că pericolul frumuseții acestora
e hotărâtor prin comparație
cu geana sublimului.

DRAGOSTEA MEA PENTRU TINE

dragostea mea pentru tine
s-a preschimbat în nostalgie
trestiile dorm și nimeni
și nimic n-o să mai vie

lacul, lacul oglindește
muțenia grămezilor de stele
numai dragostea mea pentru tine
naște pe ape inele.